

SENTÈNCIA 2001-11 DE 9 DE MARÇ DE 2001

DUANA. Infracció de falsa declaració en la importació. Imputació a títol de culpa o negligència. INFRACCIONS ADMINISTRATIVES. Responsabilitat subjectiva i no objectiva.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1r.- La sentència de data 22 de maig de 2000 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada pel Sr. J.C.M. contra el M.I. Govern, en que pretenia l'anul·lació del Decret de 25 d'agost de 1999, desestimatori del recurs de reposició formulat contra la resolució de 5 de maig del mateix any, que li va imposar una sanció de 211.992 pessetes de multa, com a responsable d'una infracció de falsa declaració en la importació, tipificada en l'article 8.1 a) de la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996, en la redacció que li va donar l'article 1 de la Llei d'11 de març de 1998.

2n.- Disconforme l'agent amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació en data 15 de juny de 2000, el qual va ser formalitzat davant aquest Tribunal Superior de Justícia el 18 de juliol següent. En el seu recurs, la representació del Sr. J.C.M. al·lega la manca d'intencionalitat en la comissió dels fets que li són imputats, ja que la consignació d'un import inexacte en la declaració de duana va obeir a un error involuntari, derivat del fet que es tractava d'una segona tramesa d'una mercaderia que s'havia extraviat, i que ja havia estat abonada al proveïdor.

3r.- La representació del M.I. Govern va impugnar el recurs mitjançant escrit presentat el 7 de setembre de 2000, en que sol·licita la desestimació de les pretensions de l'agent, en considerar que aquest resulta responsable de la infracció a títol d'imprudència, ja que no va prendre les precaucions necessàries per assegurar que la declaració de duana s'ajustés a la realitat. A més, insisteix en el fet que l'agent és importador habitual de material odontològic i, per tant, havia de conèixer de manera suficient el funcionament del Servei de Duana.

4t.- En data 13 de novembre de 2000 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ja va declarar aquesta Sala en la sentència núm. 94-21, de 14 de juliol de 1994, "la presumpció d'innocència comporta també la certesa del judici de culpabilitat sobre els fets objecte del procediment, atès que la vigència d'un sistema de

responsabilitat objectiva basada només en el resultat, i allunyada de qualsevol element intencional o psicològic, suposa de fet la imposició de les sancions de forma quasi automàtica, de manera que la presumpció d'innocència resulta desvirtuada en el seu abast i eficàcia. S'ha de concloure, doncs, que l'article 10.2 de la Constitució exclou la responsabilitat merament objectiva en l'àmbit sancionador. L'existència de dol o de culpa, com a elements determinants de la infracció administrativa, ha de ser establerta, tanmateix, en funció dels elements externs de la conducta de l'interessat que permetin la seva apreciació”.

En el mateix sentit, la sentència núm. 00-13, de 17 d'abril de 2000, estableix que “el dret sancionador en matèria d'infraccions de contraban no es regeix pel principi de responsabilitat objectiva sinó que s'ajusta a la concepció subjectiva de la culpabilitat”.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, l'examen de l'expedient administratiu posa de relleu una sèrie de circumstàncies, entre les que destaca singularment el fet que la primera expedició de les mercaderies importades s'havia extraviat, que permet arribar a la conclusió que la declaració de duana inexacta no va ser presentada intencionadament, com afirma el recurrent i accepta la pròpia Administració demandada.

L'exclusió del dol en la conducta de l'interessat no exclou, tanmateix, la seva responsabilitat en la comissió de la infracció, que li és atribuïda a títol de culpa o negligència. En efecte, l'agent no va prendre les precaucions necessàries, com podia haver fet sense dificultat, per tal que la declaració de duana es fés en els termes procedents, al moment d'arribar a territori andorrà la segona expedició de la mercaderia.

En definitiva, l'interessat va ometre el deure objectiu de cura que li corresponia, en la seva condició d'importador, i aquesta negligència, encara que lleu, és suficient per a imputar-li la infracció que se li atribueix de falsa declaració en la importació, tipificada en l'article 8.1 a) de la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996, en la redacció que li va donar l'article 1 de la Llei d'11 de març de 1998.

En conseqüència, cal desestimar el present recurs d'apel·lació i confirmar la sentència impugnada, sense que procedeixi la imposició a cap de les parts de les costes d'aquesta alçada.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. J.C.M. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 22 de maig de 2000, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.